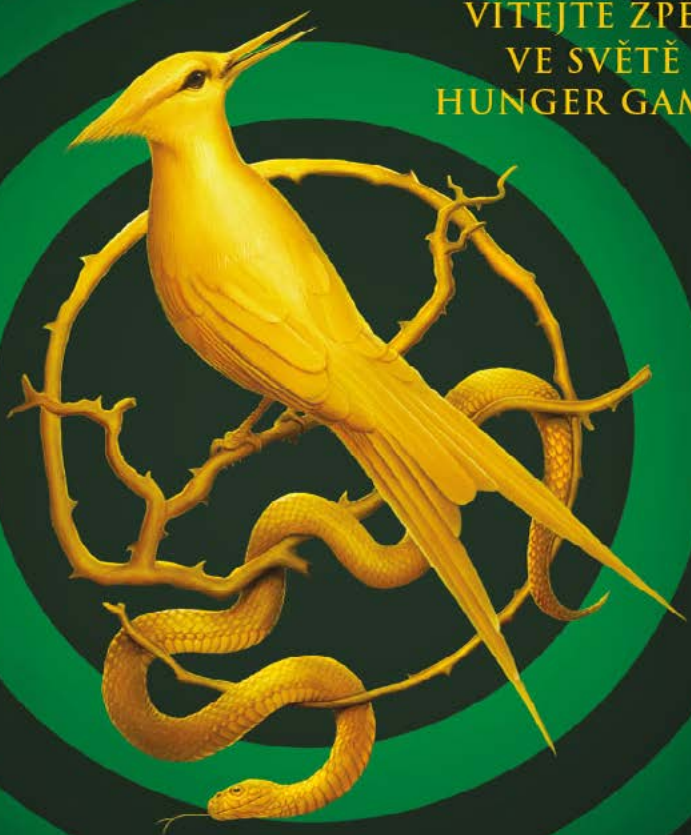

BALADA O PTÁČÍCH A HADECH

VÍTEJTE ZPĚT
VE SVĚTĚ
HUNGER GAMES

SUZANNE COLLINSOVÁ

FRAGMENT

Balada o ptácích a hadech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Suzanne Collinsová
Balada o ptácích a hadech
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BALADA O PTÁČÍCH A HADECH

Suzanne
Collinsová

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Suzanne Collins

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

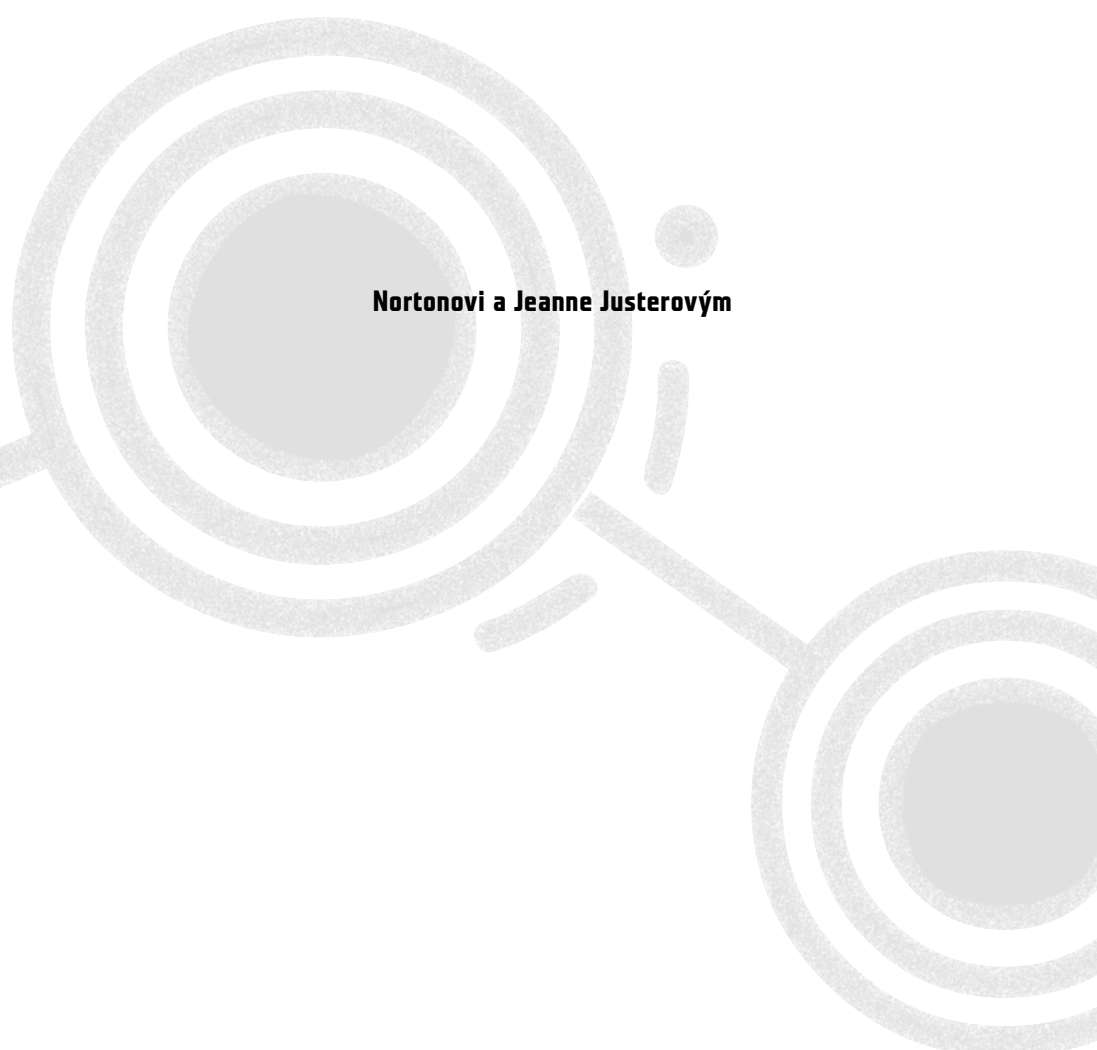
Translation © Zdik Dušek, 2020

ISBN 978-80-253-4814-7 (tištěná verze)

ISBN 978-80-253-4896-3 (epdf; 1. zveřejnění, 2020)

ISBN 978-80-253-4897-0 (epub; 1. zveřejnění, 2020)

ISBN 978-80-253-4898-7 (mobi; 1. zveřejnění, 2020)

A stylized, minimalist illustration of a person's head and shoulders. The person has large, circular eyes with concentric rings, a small nose, and a wide, open mouth. The entire illustration is rendered in a light gray, textured style against a white background. The text "Nortonovi a Jeanne Justerovým" is centered within the left eye.

Nortonovi a Jeanne Justerovým

„Tímto je zřejmé, že v dobách, kdy lidé žijí bez obecné Moci, která je všechny udržuje v bázni, nacházejí se ve stavu, který nazýváme Válka; a jde o válku všech proti všem.“

– Thomas Hobbes, *Leviathan*, 1651

„Přirozenému stavu vládne přirozený zákon, kterým se řídí všichni, a rozum, jenž jest tím zákonem, učí veškeré lidstvo, které k němu přihlédně, že jsme-li si všichni rovni a jsme-li nezávislí, nikdo nesmí působit jinému újmu na životě, zdraví, svobodě nebo majetku...“

– John Locke, *Druhé pojednání o vládě*, 1689

„Člověk se rodí svobodný, ale všude je v řetězech.“

– Jean-Jacques Rousseau, *Společenská smlouva*, 1762

„Příroda nám krásu skýtá;
náš intelekt šfouravý
pitvou jsoucna v kráse skrytá
znetvoří a zadává.“

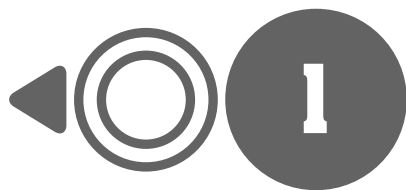
– William Wordsworth, „The Tables Turned“, *Lyrické balady*, 1798

„Přemýšlela jsem o příslibu ctností, které vykazoval na počátku svého bytí, a o následné zkáze veškeré vlídnosti kvůli odporu a pohrdání, jimiž ho častovali jeho ochránci.“

– Mary Shelleyová, *Frankenstein*, 1818

PRVNÍ ČÁST

TRENÉR

Coriolanus vhodil do hrnce s vroucí vodou hrst kapusty a odpřisáhl si, že jednoho dne už ji nevezme do úst. Dnešek ale ještě tím dnem nebyl. Potřeboval sníst té chudokrevné hmoty co nejvíc a vypít vývar do poslední kapky, aby mu během sklizňového obřadu nekručelo v žaludku. Šlo o jedno z dlouhého seznamu předběžných opatření na zakrytí skutečnosti, že byli chudí jako chátara z krajů, ačkoliv bydleli ve střešním apartmá toho nejhonosnějšího bytového domu v Kapitolu. Že nositel kdysi význačného jména Snowů se musel v osmnácti živit jen vlastním důvtipem.

Starosti mu dělala košile na slavnost. Měl obstojné tmavé kalhoty od obleku, které si vloni koupil na černém trhu, ale lidé se budou dívat na jeho košili. Pro každodenní použití Akademie naštěstí poskytovala žákům uniformy. Na dnešní slavnost se nicméně studenti měli podle pokynů obléknout elegantně, ale důstojně, jak tato příležitost vyžadovala. Tigris říkala, že jí může věřit, a tak jí věřil. Dosud ho sestřenčina obratnost s jehlou zachraňovala. Přesto nemohl očekávat zázraky.

Košile, kterou vyhrabali ze zadního kouta šatníku, patřila jeho otci a pocházela z lepších časů. Byla zažloutlá stářím a měla na sobě skvrny, polovina knoflíčků chyběla a jedna manžeta nesla popáleninu od cigarety. Celek byl příliš poškozený, než aby se dal prodat třeba i za těch nejhorších dob, a tohle měla být jeho slavnostní košile? Ráno hned za rozbřesku zašel do Tigridina pokoje, ale zjistil, že sestřenice i košile zmizely. To nevěstilo nic dobrého.

Zlomila snad Tigris nad tím starým hadrem hůl a vydala se na černý trh, aby se mu na poslední chvíli pokusila obstarat pořádný oděv? A za co by ho pro všechno na světě mohla vyměnit? Měla jedinou věc – sebe – a rodina Snowových ještě neklesla tak hluboko. Nebo tam právě klesá, zatímco on si solí kapustu?

Představil si, jakou cenu by lidé za sestřenku zaplatili. S dlouhým, špičatým nosem a vychrtlou postavou nebyla žádná velká kráska, ale její roztomilost a křehkost sváděly ke zneužívání. Kdyby chtěla, našla by zájemce. Z toho pomýšlení se mu dělalo zle. Připadal si bezmocný a následně i znechucený sám sebou.

Z hloubi bytu uslyšel nahrávku kapitolské hymny „Skvost Panemu“. Připojil se k ní babiččin roztřesený soprán, který se odrážel od stěn.

*Panemský skvoste,
ty mocné město,
záříš po věky a stále víc.*

Její zpěv byl jako vždy zoufale falešný a zpožďoval se za hudbou. V prvním roce války pouštěla tuto nahrávku pětiletému Coriolanovi a osmileté Tigris při národních svátcích, aby posílila jejich vlastenectví. Každodenní produkce začala teprve onoho černého dne, kdy Kapitol obklíčili vzbouřenci z krajů a na zbývající dva roky války ho odřízli od zásobování. „Pamatujte, děti,“ říkala jim, „jsme sice obklíčení, ale nevzdali jsme se!“ Pak z oken střešního bytu zanotovala hymnu, zatímco se na město snášely bomby. Šlo o její malý akt vzdoru.

*V pokoře ctíme
ideál tvůj,*

Následovaly tóny, které nikdy nedokázala pořádně vyzpívat...

s láskou jdeme ti vstříc!

Coriolanus se mimoděk zašklebil. Posledních deset let vzbouřenci mlčeli, zato jeho babička ne. Ještě zbývaly dvě sloky.

*Panemský skvoste,
oázo práva,
moudrostí slyne tvá skrář.*

Uvažoval, jestli by část toho zvuku nevstřebal nábytek, ale jednalo se o akademickou otázku. Momentálně jejich střešní byt představoval mikrokosmos celého Kapitolu, zjizveného vytrvalými útoky vzbouřenců. Sedm metrů vysoké stěny byly posety prasklinami, na plesnivém stropě zůstaly díry po opadlých kusech omítky a rozbité tabule klenutých oken s výhledem na město držely v rámech ošklivé černé lepicí pásky. Během války i deseti let po ní byla jeho rodina nucena prodat nebo směnit mnoho ze svého majetku, takže některé místnosti byly zcela prázdné a uzavřené a v ostatních zbývalo posledních pár kousků nábytku. Ještě horší bylo, že v třesnutých mrazech poslední zimy obléhání obětovali několik krásných soch vyřezávaných ze dřeva a bezpočet knih ohni, aby rodina neumrzla. Pohled na zářivé stránky obrázkových knih – těch, které si prohlížel s matkou – měnící se v popel ho vždycky rozplakal. Je ale lepší být smutný než mrtvý.

Z návštěv v bytech kamarádů věděl, že většina rodin se již pustila do oprav svých příbytků, ale Snowovi si nemohli dovolit ani pár metrů plátna na novou košili. Vybavil si spolužáky, jak se probírají šatníky a berou si na sebe nově ušité obleky, a napadlo ho, jak dlouho ještě dokáže předstírat, že není na mizině.

*V tobě jsme svorni,
dáváš nám světlo,
slyš naši přísahu naň.*

Jestli si nebude moct vzít košili, kterou mu Tigris upravila, co si počne? Řekne, že má chřipku a že musí zůstat doma? *Bezpečnější.* Přechká slavnost v košili z uniformy? *Neaktivě.* Vtěsná se do červené knoflíčkové košile, ze které vyrostl už předloni? *Nuzácké.* Přijatelná možnost? *Ani jedna z výše uvedených.*

Možná šla Tigris požádat o pomoc svou zaměstnavatelku, Bůhvícii Whatnotovou, ženu stejně směšnou jako její jméno, ale s jistým nadáním pro módu. Ať byla právě populární pera nebo kůže, plast nebo plyš, dokázala je zahrnout do výsledného úboru, a za rozumnou cenu. Tigris nebyla příliš dobrá studentka, a tak po maturitě na Akademii nešla na Univerzitu, ale rozhodla se kráčet za svým snem stát se módní návrhářkou. Oficiálně byla učednice, ačkoliv Bůhvície ji využívala spíš jako otrokyni – nechávala si od ní masírovat chodidla a nutila ji čistit odpady plné jejích dlouhých fuchsiových vlasů. Tigris si ale nikdy nestěžovala a odmítala jakoukoliv kritiku namířenou na paní šéfovou – tak potěšená a vděčná byla za to, že se pohybuje ve světě módy.

*Panemský skvoste,
v míru jsi síla,
štítem jsi, když hrozí svár.*

Coriolanus otevřel lednici – doufal, že najde něco, čím by zpestřil kapustovou polévku. Byla tu však jen kovová pánev. Když z ní sejmul poklici, pohled mu oplácely rosolovité krájené brambory. Splnila snad babička konečně hrozbu, že se naučí vařit? Je ta hmota vůbec jedlá? Znovu pánev přiklopil, dokud nebude mít

víc informací, s nimiž by mohl pracovat. Jakým přepychem by bylo vyhodit tu hmotu bez zaváhání do koše. Jakým přepychem by byly odpadky. Vzpomínal si, nebo si to aspoň myslel, že když byl hodně malý, sledoval popelářské vozy, s nimiž jezdili avoxové – dělníci bez jazyků byli nejlepší pracanti, nebo to aspoň babička říkala –, jak s hukotem projíždějí ulicemi a odvážejí pytle s vyhozenými potravinami, nádobami a vyřazenými věcmi z domácností. Pak nastaly časy, kdy nic nemohlo být na jedno použití, žádná kalorie nesměla přijít nazmar a žádný předmět nebyl natolik bezcenný, aby se nedal za něco vyměnit, spálit pro zahřátí nebo přistrčit ke stěně kvůli zateplení. Všichni se naučili nenávidět plýtvání. Teď se ovšem pomalu vracelo do módy – jednalo se o známku blahobytu, stejně jako slušná košile.

*Chraň naši zemi
před soky všemi.*

Ta košile. Ta košile. Dokázal se upnout na takový problém – vlastně na jakýkoliv problém – a vytrvat. Jako kdyby se tím, že bude mít pod kontrolou jeden prvek svého světa, chránil před zkázou. Šlo o zlozvyk, kvůli němuž nevnímal jiné věci, které mu mohly ublížit. Do mozku měl vtištěné obsesivní sklony a nenaučil-li se je překonávat, zřejmě na ně jednou doplatí.

Babiččin hlas zavřeštěl vyvrcholení hymny:

Kapitol – života dar!

Bláznivá stařena, pořád lpí na předválečných dobách. Měl ji rád, ale už před lety se odpoutala od reality. Při každém jídle vykládala o legendární vznešenosti Snowových, i když se jejich pokrm skládal z vodové fazolové polévky a zatuchlých krekrů. Podle

babiččiných slov bylo jasné, že ho čeká velkolepá budoucnost. „Až bude Coriolanus prezidentem...“, říkala často. „Až bude Coriolanus prezidentem...“, všechno od zastaralého kapitolského letectva po nehorázné ceny vepřových kotlet se napraví jako kouzlem. Rozbitý výtah a artritická kolena jí naštěstí zabraňovaly chodit často ven, a její vzácní návštěvníci byli stejné fosilie jako ona.

Kapusta se začala vařit a vyplnila kuchyni pachem chudoby. Coriolanus do ní dloubl dřevěnou lžicí. Tigris pořád nikde. Brzy bude příliš pozdě na to, aby zavolal do Akademie a omluvil se. Všichni budou shromáždění v Heavensbeeově sále. Bude muset čelit zlosti a zklamání své profesorky komunikace Satyrie Clickové, která ho prosazovala na jedno ze čtyřiadvaceti kýžených míst trenérů v Hladových hrách. Kromě toho, že byl jejím oblíbencem, pracoval i jako její asistent pro výuku a ona ho dnes bezpochyby bude k něčemu potřebovat. Dokázala být nevyzpytatelná, zejména když pila, a v Den sklizně se mohl spolehnout na to, že pít bude. Radši by měl zavolat a upozornit ji na svou nepřítomnost – řekne, že pořád zvrací nebo něco takového, ale vynasnaží se co nejrychleji uzdravit. Obrnil se a zvedl telefon, aby se vymluvil na náhlou chorobu, když tu ho napadla další myšlenka: Jestli se tam nedostaví, dovolí jim Satyrie, aby místo něj za trenéra vybrali někoho jiného? A pokud ano, sníží to jeho šanci na zisk jednoho ze stipendií Akademie předávaných při maturitě? Bez něj si v žádném případě nemohl dovolit jít na Univerzitu, čímž by se mu uzavřela možnost lukrativní profesní dráhy. Neměl by žádnou budoucnost, kdo ví, co by se stalo s jeho rodinou, a...

Zavrzaly zprohýbané vchodové dveře.

„Korjo!“ zavolala Tigris a on telefon zprudka položil. Přezdívka, kterou mu vymyslela, když se narodil, mu už zůstala. Vyřítíl se z kuchyně, div ji neporazil, ale Tigris byla příliš rozrušená, než

aby ho pokárala. „Dokázala jsem to! Totiž, aspoň něco.“ Nadšeně zvedla ramínko ve starém obalu na obleky. „Podívej, podívej!“

Coriolanus obal rozepnul a vytáhl z něj košili.

Byla překrásná. Ne, ještě líp, byla elegantní. Silné plátno nemělo původní bílou barvu, ani zažloutlý odstín, který získalo stářím, ale bylo nádherně krémové. Manžety a límec nahradil černý samet a jako knoflíčky sloužily zlaté a ebenové kamínky. V každém byly vyvrtány dvě dírky na nit.

„Jsi geniální,“ řekl upřímně. „A ta nejlepší sestřenice na světě.“ Opatrně podržel košili stranou a volnou rukou ji objal. „Snow vždycky vítězí!“

„Snow vždycky vítězí!“ zvolala Tigris. Tohle úsloví jim pomohlo překonat válku, kdy se museli neustále ohánět, aby je někdo nezašlapal do země.

„Pověz mi všechno,“ vyzval ji – věděl, že jí tím udělá radost. Hrozně ráda mluvila o šatech.

Tigris rozhodila ruce a zasmála se. „Kde mám začít?“

Začala s bělidlem. Nenápadně prohodila, že Bůhvíciiny závěsy v ložnici vypadají zašle, a když je namočila do bělidla, přihodila k nim i košili. To košili výrazně pomohlo, ale žádné množství bělidla nedokázalo zcela odstranit skvrny. Proto ji Tigris považila s uvadlými aksamitníky, které našla v popelnici před domem Bůhvíciiných sousedů, a květy plátno obarvily právě natolik, aby skvrny zakryly. Samet na manžety pocházel z velkého pytlíku, který obsahoval nějakou teď už bezvýznamnou medaili jejich dědečka. Kamínky na knoflíčky vypátrala ve skříňce v koupelně pro služky a otvory jí do nich vyvrtal domovní údržbář výměnou za vyspravení montérek.

„To jsi dělala dnes ráno?“ zeptal se.

„Ne, už včera. V neděli. Dnes ráno jsem... Našel jsi moje brambory?“ Následoval Tigris do kuchyně, kde otevřela lednici a vytáhla z ní pánev. „Byla jsem vzhůru dlouho do noci a vyráběla

jsem z nich škrob. Pak jsem zaběhla dolů k Dolittlovým, abych si půjčila pořádnou žehličku. Tohle jsem nechala na polévku!“ Vysypala nevábnou hmotu do vroucí kapusty a zamíchala ji.

Coriolanus si všiml fialových kruhů pod Tigridiným zlatavě hnědým očima a provinile se zeptal: „Kdy jsi naposledy spala?“

„Neboj, jsem v pohodě. Snědla jsem bramborové slupky. Prý jsou v nich všechny vitamíny. A dnes je Den sklizně, takže je v podstatě svátek!“ odpověděla vesele.

„U Bůhvície ne,“ upozornil ji. A vlastně nikde. Den sklizně byl hrozný hlavně v krajích, ale v Kapitolu si ho nikdo příliš nevšímal. Stejně jako jeho ani většinu lidí netěšilo připomínat si válku. Tigris bude celý den obskakovat svou zaměstnavatelku a její hosty, kteří si budou vyprávět pochmurné historky o nedostatku, jaký zažili během obležení, a opíjet se do němoty. Zítřek, až bude řešit jejich kocoviny, bude ještě horší.

„Přestaň si dělat starosti. Radši si pospěš a najež se!“ Tigris nabrala polévku do misky a postavila ji na stůl.

Podíval se na hodinky, zhltl trochu polévky a nedbal při tom na to, jak ho pálí v puse, a odběhl s košilí do svého pokoje. Už byl osprchovaný a oholený – na jeho světlé pleti dnes naštěstí nebyl jediný kaz. Školní spodní prádlo i černé ponožky byly bezproblémové. Natáhl si kalhoty od obleku, více než přijatelné, a vtěsnal nohy do kožených bot. Boty mu byly malé, ale dokázal to vydržet. Opatrně si oblékl košili, zastrčil si ji do kalhot a otočil se k zrcadlu. Nebyl tak vysoký, jak měl být. Jako u mnoha lidí z jeho generace růst patrně omezila nedostatečná strava. Byl však atleticky štíhlý, s dokonalým držením těla, a košile zvýrazňovala jeho přednosti. Nikdy od dětství, kdy ho babička prováděla po ulicích v purpurovém sametovém obleku, nevypadal tak vznešeně. Uhladil si plavé zvlněné vlasy a posměšně zašeptal svému odrazu: „Zdravím vás, Coriolane Snowe, prezidente Panemu.“

Majestátně vkročil do obýváku Tigris pro radost, rozpažil a otočil se kolem své osy, aby jí předvedl košili.

Potěšeně hvízdla a zatleskala mu. „Vypadáš úžasně! Jsi tak pohledný a elegantní! Pojď se podívat, madam babičko!“ To byla další přezdívka, kterou Tigris vymyslela už jako malá – oslovení „pramáti“ a zejména „babi“ jí připadala zcela nedostatečná pro tak vznešenou osobu.

Do pokoje vešla jejich babička. V rozechvělých rukách láskyplně držela čerstvě ušříženou rudou růží. Na sobě měla dlouhou a splývavou černou tuniku, jaké byly před válkou tak oblíbené a dnes tak zastaralé a směšné, a vyšívané pantofle se zakroucenými špičkami – před lety patřily ke kostýmu. Zpod zašlého sametového turbanu jí splývaly pruhy jemných bílých vlasů. Jednalo se o zbytky kdysi přepychové garderoby – několik posledních kousků uchovaných pro návštěvy a její vzácné výpravy do města.

„Tumáš, chlapče. Vezmi si ji. Právě jsem ji ušříhla na své střešní zahrádce,“ vybídla ho.

Sáhl pro růží, ale když ji bral do ruky, trn ho bodl do dlaně. Ze zranění vytekla kapka krve, a tak podržel ruku dál od těla, aby si neušpinil drahocennou košili. Babička vypadala zmateně.

„Jenom jsem chtěla, abys vypadal noblesně,“ hlesla.

„My víme, madam babičko,“ odpověděla Tigris. „Však taky bude.“

Když ho odváděla do kuchyně, připomínal si, že sebeovládání je zásadně důležitým uměním a že by měl být babičce vděčný za každodenní příležitosti, aby si ho trénoval.

„Taková zranění nikdy nekrvácejí dlouho,“ ujistila ho Tigris, zatímco mu rychle čistila a ovazovala ruku. Odlomila květ růže s několika zelenými lístky a připnula mu ho ke košili. „Opravdu to vypadá noblesně. Víš, co pro ni její růže znamenají. Poděkuji jí.“

Coriolanus poslechl. Poděkoval jim oběma, vykročil z bytu, seběhl po dvanácti zdobných schodištích a přes vstupní halu vyšel do ulic Kapitolu.

Vchod ústil na Korzo, třídu tak širokou, že tudy za starých časů, kdy Kapitol pořádal pro své obyvatele okázalé vojenské přehlídky, mohlo pohodlně projíždět osm vozů vedle sebe. Vzpomínal si, jak se jako malý chlapec vykláněl z oken a jak si jejich hosté pochvalovali, že mají na přehlídce místa v první řadě. Potom přiletěly bombardéry a okolí jejich domu bylo po dlouhou dobu neprůjezdné. Teď byly ulice konečně vyčištěné, ale na chodnících stále ležely hromady sutin a řada budov byla ve stejně poničeném stavu jako po zásahu bombou. Deset let po vítězství, a on se cestou k Akademii vyhýbal hromadám mramoru a žuly. Někdy uvažoval, jestli tu ty trosky nebyly ponechány schválně jako připomínka toho, co obyvatelé přečkali. Lidé mají krátkou paměť. Potřebovali se vyhýbat sutinám, odtrhávat umouněné přídělové kupóny a sledovat Hladové hry, aby si udrželi vzpomínky na válku v čerstvé paměti. Zapomnění mohlo vést k samolibé pohodlnosti a všichni by se ocitli zase na začátku.

Když zatočil do Učenecké ulice, přiměl se zvolnit krok. Chtěl dorazit včas, ale v klidu a důstojně, nikoliv upoceně a udýchaně. Letošní Den sklizně patrně bude horký, jako většinou býval. Co jiného se však dalo čekat 4. července? Byl vděčný za vůni babiččiny růže, protože ze zahřívající se košile stoupal slabý pach brambor a mrtvých aksamitníků.

Akademie jako ta nejelitnější střední škola v Kapitolu vzdělávala potomky prominentů, bohatých a vlivných lidí. V každém ročníku studovalo přes čtyři sta žáků a Tigris i Coriolana Akademie vzhledem k dlouhé minulosti jejich rodiny spojené se školou bez potíží přijala. Na rozdíl od Univerzity se tu neplatilo školné a Akademie poskytovala svým studentům obědy, školní pomůcky

i uniformy. Každý, kdo něco znamenal, vychodil Akademii, a on bude potřebovat tyto konexe jako odrazový můstek pro svou budoucnost.

Na velkolepé schodiště k Akademii se vešlo veškeré studentstvo, takže snadno zvládalo příliv funkcionářů, profesorů i studentů mířících na svátek Dne sklizně. Coriolanus stoupal pomalu a snažil se vyzařovat nedbalou důstojnost pro případ, že by si ho někdo všiml. Lidé ho znali – nebo přinejmenším znali jeho rodiče a prarodiče – a od příslušníků rodiny Snowů se očekával jistý standard. Letos, počínaje dneškem, si, jak doufal, začnou všimnat i přímo jeho osobně. Účast v Hladových hrách byla jeho posledním projektem před maturitou uprostřed léta. Jestli podá dobrý výkon jako trenér, spolu s vynikajícími studijními výsledky by to mělo stačit na stipendium, které pokryje školné na Univerzitě.

V Hladových hrách bude bojovat na život a na smrt celkem dvacet čtyři splátců, jeden chlapec a jedna dívka z každého z dvanácti poražených krajů. Vše bylo zapsáno ve Smlouvě o velezradě, která ukončila temné dny vzpoury krajů – jeden z mnoha trestů uložených rebelům. Stejně jako v minulosti budou splátcí vpuštěni do kapitolské arény, polorozpadlého amfiteátru, kde se před válkou pořádala sportovní klání a zábavné akce. Splátcí budou mít k dispozici zbraně, aby se navzájem vraždili. Kapitol pobízел všechny obyvatele k tomu, aby hry sledovali, ale řada lidí se tomu vyhýbala. Cílem bylo přidat hrám na přitažlivosti.

Z toho důvodu budou splátcům poprvé přiřazeni trenéři. Dvacet čtyři nejlepších a nejchytřejších studentů Akademie z nejvyššího ročníku. Ještě stále se řešilo, co konkrétně to bude obnášet. Hovořilo se o tom, že trenéři budou připravovat svoje svěřence k osobnímu interview a možná je i školit v tom, jak se mají chovat před kamerami. Všichni se shodovali na tom, že mají-li Hladové

hry pokračovat, musejí se změnit, a spojení kapitolské mládeže se splátcí z krajů lidi zaujalo.

Coriolanus prošel vchodem s černými transparenty a pokračoval klenutou chodbou do prostorné Heavensbeeovy síně, kde budou všichni sledovat vysílání sklizňového ceremoniálu. Rozhodně nepřišel pozdě, ale v síni už hlučeli studenti i řada funkcionářů her, kteří se nemuseli zúčastnit úvodního vysílání.

Mezi diváky procházeli avoxové a nabízeli podnosy s poskou, ředěným vínem s medem a bylinkami. Jednalo se o opojnou verzi hořkého nápoje, který pomohl Kapitolu během války tím, že údajně zaháněl choroby. Vzal si jeden pohárek a převaloval trochu posky na jazyku, aby se zbavil případného pachu kapusty z dechu. Povolil si však jediný doušek. Nápoj byl silnější, než se mnozí domnívali, a v minulých letech viděl studenty z vyšších ročníků, kteří se ztrapnili, protože si zavdali víc, než měli.

Svět stále považoval Coriolana za boháče, ale jeho jedinou skutečnou měnou byl šarm, který také cestou mezi ostatními shromážděnými rozdával plnými hrstmi. Když zdravil studenty i učitele, vyptával se na jejich příbuzné a tu a tam přidal i nějaký ten kompliment, obracely se k němu rozzářené obličeje.

„Vaše přednáška o odvetě krajů mi nedala spát.“

„Máš krásný účes!“

„Jak proběhla operace zad vaší matky? Vyřídíte jí, že obdivuji její statečnost.“

Prošel kolem stovek vypolstrovaných židlí na stupínek, kde Satyrie vykládala skupině profesorů Akademie a funkcionářů her jakýsi neuvěřitelný příběh. Ačkoliv zaslechl jen poslední větu – „A já na to: *Vaší paruky je mi líto, ale to vy jste trval na tom, že přinesete tu opici!*“ –, svědomitě se připojil k následnému smíchu.

„Á, Coriolanus,“ protáhla unyle Satyrie a mávla na něj, ať se k nim připojí. „Tady je můj hvězdný žák.“ Věnoval jí očekávaný

polibek na líc a zaznamenal, že Satyrie má oproti němu náskok několika pohárů posky. Skutečně potřebovala omezit svoje pití, ačkoliv totéž se dalo říct o polovině dospělých. Léčba poskou, kterou si lidé sami ordinovali, se stala celoměstskou epidemií. Satyrie však byla zábavná a nikoliv přehnaně upjatá – jako jedna z mála profesorů dovolovala studentům, aby ji oslovovali křestním jménem. Odtáhla se od něj a prohlédla si ho. „Krásná košile. Kde jsi ji sehnal?“

Podíval se na košili, jako kdyby ho její existence překvapila, a pokrčil rameny jako mladík s neomezenými možnostmi.

„Snowové mají hluboké skříně,“ odpověděl ledabyle. „Chtěl jsem vypadat důstojně a zároveň slavnostně.“

„To se ti taky povedlo. Co je to za pěkné manžetové knoflíčky?“ zeptala se Satyrie a přejela po jednom prstem. „Kamínky z mozaiky?“

„Opravdu? Tím se vysvětluje, proč mi připomínají koupelnu služebných,“ odušil. Satyriini přátelé se zasmáli. Takový dojem si hodlal udržet. Připomínku, že patří k těm vzácným lidem, kteří mají koupelnu pro služku – navíc obloženou mozaikovitými kamínky –, ale zároveň zmírněnou tím, že si udělal legraci ze své košile.

Kývl na Satyrii. „Máte nádherné šaty. Jsou nové, vidíte?“ Na první pohled poznal, že to jsou stejné šaty, jaké nosila na Den sklizně každý rok, jen ozdobené chumáči černých per. Satyrie ale pochválila jeho košili a on jí potřeboval oplatit lichotku.

„Nechala jsem si je upravit speciálně na dnešek,“ odpověděla. „Je to přece jen desáté výročí.“

„Elegantní,“ řekl. Celkově vzato nebyli špatný tým.

Jeho dobrá nálada se rozplynula, když spatřil profesorku tělesné výchovy Agripinu Sickleovou, která si za pomoci svalnatých ramen klestila cestu davem. Za ní kráčel její pobočník, Sejanus

Plinth, a nesl ornamentální štít, jež si profesorka Sickleová každým rokem umíněně brala na skupinové fotografování. Dostala ho na konci války za organizování bezpečnostních opatření na Akademii během bombardování.

Coriolanovu pozornost však nepřilákal štít, ale Sejanův úbor: měkký, uhlově šedý oblek s běloskvoucí košilí, jejíž bělost vyvažovala kašmírová kravata střižená tak, aby zjemňovala jeho vysokou hranatou postavu. Celek byl elegantní, zbrusu nový a určitě stál spoustu peněz. Byla za tím válečná šmelina. Sejanův otec byl továrník z Druhého kraje, který se přidal na stranu prezidenta. Prodejem zbraní získal takové jmění, že dokázal koupit své rodině život v Kapitolu. Plinthovi si nyní užívali privilegia, jaká si ty nejstarší a nejmocnější rodiny vydobývaly staletí. Bylo nelslýchané, že se v kraji narozený Sejanus stal studentem Akademie, ale štědré sponzorské dary jeho otce financovaly značnou část poválečných rekonstrukcí školy. Rodilý Kapitolan by očekával, že bude budova pojmenována po něm. Sejanův otec žádal jen vzdělání pro syna.

Považoval Plinthovy a jim podobné za ohrožení všeho, co mu bylo drahé. Noví zbohatlíci, kteří se drali po kapitolském společenském žebříčku nahoru, narušovali staré pořádky už svou přítomností. Mimořádně otravná na tom byla skutečnost, že rodina Snowových taky investovala podstatnou část jmění do zbraní – jenže ve Třináctém kraji. Jejich rozlehlý komplex s mnoha továrnami a výzkumnými zařízeními byl rozbombardován na prach. Na Třináctý kraj byla shozena atomová bomba a celou oblast zamořila silná radioaktivita. Těžiště zbrojní výroby Kapitolu se přesunulo do Druhého kraje a spadlo do klína Plinthovým. Když se do Kapitolu donesly zvěsti o zkáze Třináctého kraje, jeho babička nad nimi veřejně mávala rukou s tím, že naštěstí mají plno jiných aktiv. Jenže neměli.

Sejanus se před deseti lety objevil na školním hřišti, ostýchavý, citlivý chlapec, který napjatě pozoroval ostatní děti oduševnělými hnědými očima, příliš velkýma na jeho obličej. Když se rozneslo, že pochází z krajů, Coriolanus se v první chvíli chtěl přidat k tažení svých spolužáků s cílem udělat tomu novému klukovi ze života peklo. Pak si to ale rozmyslel a rozhodl se ho prostě ignorovat. Zatímco ostatní kapitolské děti to braly tak, že šikanování toho spratka z kraje bylo pod jeho důstojnost, Sejanus to pochopil jako slušnost. Ani jeden názor nebyl přesný, ale oba posílily dojem, že Coriolanus má úroveň.

Profesorka Sickleová se svou mohutnou postavou vpadla do Satyriiny skupiny tak zhurta, že rozehnala níže postavené hosty na všechny strany. „Dobré ráno, Satyrie.“

„Ach, Agripino, výborně. Nezapomněla sis vzít ten štít,“ odpověděla Satyrie a potřásla si s profesorkou Sickleovou rukou. „Bojím se, že mládež zapomene na skutečný význam dnešního dne. A Sejane, moc ti to sluší.“

Sejanus se pokusil o úklonu, při níž mu spadla zbloudilá lokna vlasů do očí. Těžkopádný štít se mu zaryl do hrudi.

„Až moc,“ zabručela profesorka Sickleová. „Řekla jsem mu, že kdybych chtěla páva, zašla bych do zoo. Všichni by měli mít uniformy.“ Podívala se na Coriolana. „Tohle není tak hrozné. Stará košile z večerního obleku po otci?“

To netušil. Vybavila se mu mlhavá vzpomínka na otce v úchvatném večerním obleku se spoustou medailí a rozhodl se profesorčinu domněnku potvrdit. „Děkuji, že jste si všimla, paní profesorko. Nechal jsem si ji upravit, aby to nevypadalo, že předstírám vlastní vojenskou minulost. Ale chtěl jsem, aby tu dnes byl se mnou.“

„Velice vhodné,“ přikývla profesorka Sickleová a obrátila se k Satyrii, aby si s ní vyměnila názory na poslední nasazení

mírotvorců, kapitolských vojáků, ve Dvanáctém kraji, kde horníci neplnili kvóty vytěženého uhlí.

Coriolanus kývl na štít. „Dnes si zaposiluješ, co?“ Sejanus se pousmál. „Je mi ctí sloužit.“

„A pěkně jsi ho vyleštil,“ dodal Coriolanus. Sejanus ztuhl. Ta slova se dala vykládat jako narážka, že je Sejanus patolízal nebo lokaj. Nechal je chvíli viset ve vzduchu, než je odlehčil. „To dobře znám. Já zase leštím Satyrii všechny poháry na víno.“

Sejanus se uvolnil. „Vážně?“

„Ne, vlastně ne. Ale jenom protože ji to zatím nenapadlo,“ odpověděl. Strídal pohrdavé poznámky s kamarádky.

„Profesorku Sicklovou napadá leccos a neváhá mi volat, ať je den, nebo noc.“ Vypadalo to, že Sejanus chce ještě něco dodat, ale pak si jen povzdychl. „A když teď budu maturovat, stěhujeme se blíž ke škole. Dokonalé načasování, jako obvykle.“

Coriolanus zpozorněl. „Kam přesně?“

„Někam na Korzo. Plno z těch honosných domů bude brzy na prodej. Otec říká, že si majitelé nemůžou dovolit platit daň nebo tak něco.“ Štít zaskřípal o podlahu a Sejanus ho zase zvedl.

„Nemovitosti v Kapitolu se přece nedaní. Jenom v krajích,“ namítl Coriolanus.

„Jde o nový zákon,“ odpověděl Sejanus. „Aby vybrali víc peněz na rekonstrukci města.“

Coriolanus se snažil zadusit paniku, která se v něm vzedmula. Nový zákon. Uvalující na jeho byt daň. Jak vysokou? Už takhle sotva živořili z Tigridiny almužny, maličké vojenské penze, kterou dostávala babička za manželovy služby Panemu, a z Coriolanova příspěvku pro dítě zabitého válečného hrdiny, který mu ale přestane plynout po maturitě. Jestli nebudou schopní zaplatit daň, přijdou o svůj byt? Nic jiného už neměli. Ani prodej bytu by nepomohl – věděl, že si na něj babička půjčila každý cent, který

dokázala sehnat. Pokud ho prodají, nezůstane jim skoro nic. Budou se muset přestěhovat do nějaké chudší čtvrti a připojit se k řadám obyčejných občanů bez postavení, bez vlivu a bez důstojnosti. Takové ponížení by babičku zabilo. Bylo by milosrdnější ji vyhodit z okna. Taková smrt by aspoň byla rychlá.

„Jsi v pořádku?“ Sejanus se na něj udiveně zadíval. „Zbělel jsi jako stěna.“

Coriolanus se ovládl. „To je asi poskou. Nedělá mi dobře na žaludek.“

„Mně taky ne,“ souhlasil Sejanus. „Mamka mě ji nutila pít během války.“

Mamka? Měl snad jeho postavení získat člověk, který označoval svou matku jako „mamku“? Dostal strach, že neudrží kapsu s poskou v žaludku. Zhluboka se nadechl a silou vůle se zklidnil. Cítil k Sejanovi ještě větší odpor než kdykoliv jindy od toho dne, kdy se k němu ten dobře živený kluk z kraje s buranským přízvukem poprvé přišoural s pytlíkem želé bonbonů.

Ozvalo se vyzvánění zvonu a uviděl, jak se ostatní studenti seskupují před stupínkem.

„Asi už je čas na výběr splátců,“ poznamenal Sejanus ponuře.

Coriolanus ho následoval k odsazeným židlím v šesti řadách po čtyřech, určeným pro trenéry. Snažil se odsunout z mysli bytovou krizi a soustředit se na bezprostřední úkol. Víc než kdykoliv jindy bylo zásadně důležité, aby vynikl, a má-li vyniknout, potřebuje dostat schopného splátce.

Na program trenérů dohlížel osobně děkan Casca Highbottom, jemuž byly připisovány zásluhy za vznik Hladových her. Představil se studentům s energií náměsíčníka se zasněnými očima. Jako vždy byl nadopován morfonem. Jeho kdysi atletická postava se časem scvrkla a obalila svráštělou kůží. Čerstvý sestřih a elegantní oblek jen zvýrazňovaly jeho zchátralost. Díky slávě duchovního

otce her se stále držel své pozice, ale kolovaly zvěsti, že s ním správní radě Akademie dochází trpělivost.

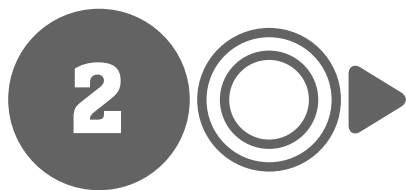
„Nazdárek, všichni,“ pronesl ztěžklým jazykem a zamával nad hlavou pomuchlaným papírem. „Něco vám přečtu.“ Studenti ztichli a napínali uši, aby ho slyšeli přes hluk v síni. „Přečtu vám jméno a to, jakého dotyčný dostane splátce. Jasně? Takže do toho. První kraj, kluk, bude patřit...“ Děkan Highbottom zamžoural na papír a snažil se z něj něco vyčíst. „Brýle,“ zamumlal. „Zapomněl jsem si brýle.“ Všichni zírali na jeho brýle, které už měl posazené na nose, a čekali, než je nahmatá prsty. „Á, tady jsou. Livie Cardewová.“

Livie vítězně máchla pěstí ve vzduchu a po jejím špičatém obličejí se rozlil úsměv. „Jo!“ vykřikla hlasitě. Vždycky měla sklony ke škodolibosti. Jako kdyby se za protekční přiřazení splátce zasloužila ona, a ne její matka, která řídila největší kapitolskou banku.

Coriolanovo zoufalství rostlo s tím, jak děkan Highbottom pokračoval v předcítání seznamu trenérů. Během deseti let se vynořil jasný vzor. Nejvíc vítězů produkovaly lépe živené a Kapitolu přátelsky nakloněné kraje, tedy První a Druhý kraj, ale splátci z rybářského Čtvrtého a zemědělského Jedenáctého kraje měli rovněž šanci. Coriolanus doufal ve splátce z Jedničky nebo ze Dvojky, ale nedostal přiděleného ani jednoho, což bylo o to urážlivější, že Sejanus získal chlapce z Druhého kraje. Děkan přečetl i Čtvrtý kraj, aniž by uvedl Coriolanovo jméno, a posledního reálného adepta na vítězství – chlapec z Jedenáctého kraje – dostala Clemensie Dovecoteová, dcera ministra energetiky. Na rozdíl od Livie přijala Clemensie zprávu o svém štěstí s taktem – jen si odhrnula havraní vlasy z čela a pečlivě si zaznamenala svého splátce do připravené složky.

Něco se dělo, když Snowa jakožto jednoho z nejrespektovanějších studentů Akademie stále přehlíželi. Coriolanus už si začínal

myslet, že na něj úplně zapomněli – možná mu svěří nějakou speciální pozici? –, když ke své hrůze uslyšel, jak děkan huhlá: „A poslední v pořadí, ale nikoliv významem, dívka z Dvanáctého kraje... patří Coriolanu Snowovi.“

Dívka z Dvanáctého kraje? Mohli mu snad uštédřit větší políček? Dvanáctý kraj, nejmenší ze všech, terč vtipů, se svými zakrslými dětmi s oteklými klouby, které vždycky zemřely během prvních pěti minut? A nejen to, ale... holka? Ne že by nějaká dívka nemohla vyhrát, ale podle Coriolana šlo v Hladových hrách především o hrubou sílu a dívky byly od přírody menší než chlapci, a tudíž znevýhodněné. Nikdy neměl ve zvláštní oblibě děkana Highbottoma, kterému mezi přáteli žertem přezdíval Casca Dám-si-práska Highbottom, ale nečekal takové veřejné ponížení. Že by se děkan doslechl o Snowově přezdívice? Nebo šlo jen o odraz toho, že Snowové upadají do bezvýznamnosti?

Cítil, jak mu hoří tváře, ale snažil se zachovat klid. Většina z ostatních studentů se zvedla a povídala si mezi sebou. Potřeboval se k nim připojit a předstírat, že přidělení splátkyně bez šance nic neznamena, ale nedokázal se pohnout. Dokázal jen otočit hlavu doprava, kde pořád seděl Sejanus. Coriolanus se nadechl, aby mu poblahopřál, ale zarazil se, když si všiml Sejanova sotva skrývaného zmučeného výrazu.

„Co se děje?“ zeptal se. „Nejsi spokojený? Kluk z Druhého kraje – to je dobrý los.“

„Zapomínáš, že jsem taky z Druhého kraje,“ odpověděl Sejanus chraptivě.

Nechal si jeho slova projít hlavou. Takže deset let v Kapitolu a privilegovaného života, který Kapitol poskytoval, přišlo u Sejana

vniveč. Pořád se považoval za občana kraje. Taková nesmyslná sentimentalita.

Sejanus nakrabil čelo. „Určitě o to požádal můj otec. Pořád se mi snaží vštípit správné myšlení.“

O tom nepochybuju, pomyslel si Coriolanus. Bohatství a vliv starého Straba Plintha všichni uznávali, i když to neplatilo o jeho původu. A ačkoliv měli být splátcí přidělováni jednotlivým trenérům podle zásluh, někdo zjevně v zákulisí tahal za nitky.

Diváci se usadili na svých místech. Vzadu za stupínkem se roztáhla opona a objevila se obrazovka sahající od podlahy ke stropu. Sklizeň byla přenášena živě ze všech krajů, od východního pobřeží k západu, a vysílána do celé země. To znamenalo, že zahájení připadne na Dvanáctý kraj. Všichni vstali, když se na obrazovce rozzářil emblém Panemu, doprovázený kapitolskou hymnou.

*Panemský skvoste,
ty mocné město,
záříš po věky a stále víc.*

Někteří studenti pracně lovili z paměti slova, ale Coriolanus, který roky poslouchal babičku, jak každý den przní hymnu svým zpěvem, odzpíval všechny tři sloky co nejhlasitěji. Vysloužil si tím několik pochvalných kývnutí. Bylo to ubohé, ale potřeboval veškeré uznání, jakého se mu podaří dosáhnout.

Znak Kapitolu se rozplynul a objevil se prezident Ravinstill s prošedivělými vlasy a v předválečné uniformě na připomenutí toho, že ovládal kraje dávno před vzpourou. Odcitoval krátký úryvek ze Smlouvy o velezradě, která ustanovovala Hladové hry jako typ válečných reparací – mladé životy z krajů za mladé kapitolské životy zmařené během války. Trest za zradu vzbouřenců.

Poté tvůrci her zabrali bezútěšné náměstí v Dvanáctém kraji, kde bylo před budovou soudu vztyčeno dočasné pódium, obstoupené mírotvorci. Starosta Lipp, podsaditý, pihovatý muž v beznadějně zastaralém obleku, stál mezi dvěma pytli z rezného plátna. Zalovil rukou hluboko do pytle po své levici, vytáhl z něj nějaký papírek a letmo se na něj podíval.

„Splátkyní Dvanáctého kraje je Lucy Gray Bairdová,“ oznámil do mikrofonu. Kamera přejela po davu šedých, hladových obličejů v šedivých neforemných šatech, aby vyhledala vylosovanou dívku. Na jednom místě se objevil pohyb a kamera se ustálila. Dívky se rozestupovaly od té, která měla tu smůlu, že byla vybrána.

Při pohledu na ni přihlížející udiveně zahučeli.

Lucy Gray Bairdová vzpřímeně stála v šatech s pestrobarevnými volány. Šaty vypadaly omšele, ale kdysi musely být elegantní. Tmavé zvlněné vlasy měla sčesané z čela a protkané vadnoucími květinami. Barevným zevnějškem přitahovala pozornost jako potrhaný motýl uprostřed mŕ. Nevykročila přímo k pódium, ale začala se prodírat mezi dívkami po své pravici.

Udalo se to velice rychle. Rukou zalovila ve volánech šatů, vhodila cosi svíjejícího se, zářivě zeleného za blůzu ušklíbající se rusovlásky a pokračovala v chůzi. Pozornost se na okamžik přenesla na její oběť – úšklebek se vmžiku proměnil ve výraz čiré hrůzy. Dívka s vrískotem padla na zem a strhávala ze sebe šaty. Starosta zavyl. A na pozadí toho všeho se útočnice dál proplétala mezi lidmi k pódium, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Heavensbeeova síň ožila. Lidé dloubali lokty do svých sousedů.

„Viděl jsi to?“

„Co jí to hodila pod šaty?“

„Ještěrku?“

„Viděl jsem hada!“

„Zabila ji?“

Coriolanus se rozhlédl po davu a vyklíčila v něm jiskřička naděje. Jeho splátkyně, dobrá jen k tomu, aby se jí ostatní splátcí rychle zbavili, uchvátila pozornost Kapitolu. To bylo dobře, ne? Třeba si ji s jeho pomocí dokáže udržet a on přetaví ostudu ve slušný výsledek. Tak či onak byl jeho osud nerozborně spojen s jejím.

Starosta Lipp seběhl z pódia a prodíral se mezi shromážděnými dívkami k té, která ležela na zemi. „Mayfair? Mayfair?“ volal. „Moje dcera potřebuje pomoc!“ Kolem dívky se otevřel volný prostor, ale vlažným pokusům o pomoc bránilo její zmítání. Starosta k ní doběhl ve chvíli, kdy se ze záhybů jejích šatů vynořil malý, duhově zelený had a odplazil se mezi diváky, kteří před ním s křikem uhýbali. Mayfair se konečně uklidnila, ale její úlevu okamžitě vystřídalo zahanbení. Podívala se přímo do kamery – uvědomovala si, že ji sledují oči celého Panemu. Jednou rukou se pokusila narovnat mašli ve vlasech, druhou si uhladila šaty, špinavé od uhelného prachu, který pokrýval vše kolem, a potrhané od její snahy zbavit se hada. Když jí otec pomohl na nohy, bylo vidět, že se pomočila. Starosta si svlékl sako, zabalil ji do něj a předal ji jednomu mírotvorci, aby ji odvedl pryč. Otočil se zpátky k pódiumu a probodl nejnovější splátkyni Dvanáctého kraje vražedným pohledem.

Coriolanus zneklidněně sledoval, jak Lucy Gray Bairdová stoupá na pódium. Nebyla nervově labilní? Bylo na ní něco mlhavě povědomého a znepokojujícího. Ty malinově růžové, královsky modré a narcisově žluté volány...

„Vypadá jako cirkusačka,“ poznamenala jedna z nedalekých dívek. Ostatní trenéři souhlasně zahučeli.

To bylo ono. Vybavil si cirkusy z raného dětství. Žongléři a akrobati, klauni a tanečnice v nabíraných šatech, které víří v tanci, zatímco jemu se točí hlava z cukru v cukrové vatě. To, že si jeho

splátkyně zvolila na nejtemnější událost roku takový jásavý úbor, se nedalo vysvětlit pouhým špatným úsudkem. Bylo na tom něco podivného.

Čas určený pro sklizeň ve Dvanáctém kraji bezpochyby vypršel, ale pořád chyběl druhý splátce. Přesto když se starosta Lipp vrátil na pódium, nevšímal si pytlů se jmény, zamířil přímo ke splátkyni a udeřil ji do tváře tak silně, až ji srazil na kolena. Zvedl ruku, aby ji uhořil podruhé, ale to už zasáhla dvojice mírotvorců. Popadli ho za ruce a pokusili se ho přimět k vykonání bezprostředního úkolu. Když se nepřestával vzpouzet, odvěkli ho do soudní budovy a celý obřad se zastavil.

Pozornost všech se upřela na dívku na pódiu. Když ji kamera zabrala zblízka, jeho obavy z její možné nepřičetnosti se ještě prohloubily. Netušil, kde Lucy Gray Bairdová sehnala líčidla, protože i v Kapitolu teprve začínala být k sehnání, ale měla oční stíny, oči obtažené černými linkami, růžové líce a rty zvýrazněné poněkud mastnou červení. Zde v Kapitolu by takový zevnějšek byl odvážný. Ve Dvanáctém kraji působil zcela nepatřičně. Nedal se od ní odtrhnout pohled, když tak seděla na pódiu, přejížděla si rukou po sukni a s chorobnou nutkavostí si ji uhlažovala. Teprve když se náležitě upravila, zvedla ruku a dotkla se tváře. Mírně se jí rozechvěl spodní ret a oči se jí zaleskly slzami, které hrozily, že se co nevidět přelijí na tváře.

„Nebreč,“ zašeptal. Zarazil se a nervózně se rozhlédl. Ostatní studenti ji hltali očima a v obličejích se jim zračila účast. Navzdory své zvláštnosti si dívka získala jejich sympatie. Netušili, kdo byla nebo proč napadla Mayfair, ale každý viděl, že ušklibající se starostova dcera byla zlomyslné stvoření a její otec surovec, co se nerozpakoval uhořit dívku, kterou právě odsoudil k smrti.

„Vsadím se, že losování zmanipulovali,“ řekl Sejanus tiše. „Na tom papíru nebylo její jméno.“

Ve chvíli, kdy ta dívka už už prohrávala svůj boj se slzami, se stala zvláštní věc. Odněkud z davu zazněl zpěv. Mladý hlas, který mohl patřit chlapci i dívce, ale byl natolik znělý, že se nesl přes celé ztichlé náměstí.

*Nevezmeš mi minulost,
nepůjde to, ne a ne.*

Na pódiu zavál mírný vítr a dívka pomalu zvedla hlavu. Z jiného místa v davu zazpíval hlubší, zřetelně mužský hlas.

*Ač mohl bys mi vzít i tátu,
jméno mi po něm zůstane.*

Rty Lucy Gray Bairdové zvlínil náznak úsměvu. Najednou vstala, přešla do středu pódia, chopila se mikrofonu a spustila.

To, co můžeš mi vzít, nestálo nikdy za to mít.

Volnou rukou se chytila za sukni a začala s ní mávat ze strany na stranu. Všechno najednou dávalo smysl – její kostým, líčení i vlasy. Ať byla kdokoliv, nastrojila se na vystoupení. Měla docela pěkný hlas, ve výškách jasný a zvonivý, u nižších tónů smyslný a sytý, a z jejích pohybů sálala jistota.

*Nemůžeš mi vzít mé kouzlo,
smích mi nikdo neukradne.
Nemůžeš mi vzít mé jmění,
nemám totiž vůbec žádné.
To, co můžeš mi vzít, nestálo nikdy za to mít.*

Zpěv ji proměnil a Coriolana už tak neznepokojovala. Bylo na ní něco přitažlivého, dokonce podmanivého. Kamera dívku sledovala, když přešla do přední části pódia a vyklonila se k publiku. Vypadala roztomile a troufale.

*Myslíš si, jak nejsi skvělý,
že patří ti můj život celý.
Že změnit mě dokážeš?
Na to říkám: Jen se těš,
je to totiž všechno lež,
protože...*

Houpavě přešla po pódiumu přímo kolem mírotvorců, z nichž někteří nedokázali potlačit úsměvy. Nikdo z nich se ji nepokusil zastavit.

*Znám tě dobře a vím, co jsi,
umlčet se nenechám,
jen mi klidně polib šosy,
táhni zase zpátky k vám.
To, co můžeš mi vzít, nestálo nikdy za to mít.*

Dveře soudní budovy se rozletěly a mírotvorci, kteří předtím odvedli starostu, se vrátili na pódium. Dívka byla otočená dopředu, ale dalo se poznat, že ví o jejich příchodu. Zamířila k opačnému konci pódia na velké finále.

*Kdepak,
to, co vzít mi můžeš, nestojí ani grešli.
Dám ti to i zadarmo, jen klidně ber, chceš-li.
To, co můžeš mi vzít, nestálo nikdy za to mít!*

Než k ní dospěli mírotvorci, podařilo se jí poslat publiku vzdušný polibek. „Přátelé mi říkají Lucy Gray – vy mi tak snad budete říkat taky!“ zavolala. Jeden z mírotvorců jí vypáčil mikrofon z ruky, druhý ji zvedl a přenesl ji zpátky do středu pódia. Zamávala, jako kdyby z davu zněl ohlušující potlesk, a ne jen mrtvé ticho.

I v Heavensbeeově síni nějakou dobu všichni mlčeli. Coriolanus si pomyslel, jestli i ostatní nedoufají, tak jako on, že bude zpívat dál. Potom všichni začali mluvit jeden přes druhého, nejdřív o té dívce a poté o tom, kdo měl takové štěstí, aby se stal jejím trenérem. Ostatní studenti k němu otáčeli hlavy, někteří mu ukazovali vztyčené palce, jiní po něm vrhali podrážděné pohledy. Navenek jen zmateně zavrtěl hlavou, ale v duchu zářil. Snow vždycky vítězí.

Mírotvorci znovu přivedli starosta a zůstali stát za ním, aby se vyhnuli dalším nepřijemnostem. Lucy Gray si ho nevšímalá – zdálo se, že jí vystoupení navrátilo klid. Starosta se zamračil do kamery, zabořil ruku do druhého pytle a vytáhl několik papírků. Většina se snesla k zemi a starosta přečetl jméno z jediného zbývajícího. „Splátcem za Dvanáctý kraj je Jessup Diggs.“

Děti na náměstí se pohnuly a rozestoupily se před Jessupem, chlapcem s ofinou černých vlasů přilepenou k výraznému čelu. Na splátce z Dvanáctého kraje vypadal celkem slušně – byl nadprůměrně velký a vypadal, že má sílu. Jeho ukoptěnost naznačovala, že už je zaměstnán v dolech. Polovičitý pokus o umytí odhalil uprostřed jeho obličeje poměrně čistý ovál, ale obklopovala ho černá a za nehty měl uhelný mour. Nejistě vystoupal po schůdkách na pódium. Když se přiblížil ke starostovi, Lucy Gray pokročila kupředu a podala mu ruku. Chlapec zaváhal, ale pak její ruku přijal a potřásl si s ní. Lucy Gray přešla před ním a vyměnila pravou ruku za levou. Oba teď stáli bok po boku a drželi se za ruce. Lucy udělala pukrle a stáhla chlapce s sebou, aby se uklonil. Ze shromážděného davu

v Dvanáctém kraji zazněl vlažný potlesk a jedno osamělé zavýsknutí, ale to už se vysílání přeneslo do Osmého kraje.

Coriolanus předstíral zájem o výběr splátců v Osmém, Šestém a Jedenáctém kraji, ale v duchu myslel jen na to, co pro něj znamená, že bude trénovat Lucy Gray Bairdovou. Věděl, že Lucy Gray je dar a že k ní tak musí přistupovat. Jak ale nejlíp zužítkovat její úchvatný nástup na scénu? Jak vyždímat úspěch z jejích šatů, z toho hada a z té písně? Splátcí budou mít před začátkem her jen velice málo času na kontakt s diváky. Jak jediným interview přiměje publikum, aby jí – a tím i jemu – věnovalo svoji přízeň? Jen zběžně si všímal ostatních splátců – z větší části šlo o žalostné zjevy – a zaznamenával jen ty silnější. Sejanus získal impozantně vysokého chlapce z Druhého kraje a Liviin chlapec z Prvního kraje taky vypadal, že bude mít naději na vítězství. Jeho svěřenkyně se zdála být celkem zdravá, ale její drobná postava byla vhodnější k tanci než k boji zblízka. Vsadil by se nicméně, že umí rychle běhat, a to bylo taky důležité.

Sklizeň se chýlila k závěru a k divákům se donesly vůně ze stolů s jídlem. Čerstvě pečený chleba. Cibule. Maso. Nedokázal svému žaludku zabránit v kručení a riskl další dva doušky posky, aby ho utišil. Připadal si napjatý, točila se mu hlava a měl hlad jako vlk. Jen co obrazovka potemněla, musel se vši silou ovládat, aby se nerozběhl pro jídlo.

Jeho život vyplňoval nekonečný tanec s hladem. Několik prvních let ještě před válkou to tak nebylo, ale každý další den představoval bitvu, vyjednávání, hru. Jak co nejlíp zažehnat hlad? Sníst všechno najednou? Rozdělit si jídlo na maličké porce do celého dne? Zhltnout ho, nebo rozkousat každé sousto na kaši? Všechno bylo jen intelektuální cvičení, které ho mělo rozptýlit od skutečnosti, že jídla nikdy není dost. Nikdo ho nikdy nenechal, aby se najedl dosyta.

Během války vzbouřenci obsadili kraje, kde se produkovaly potraviny. Inspirovali se svými protivníky a pokusili se porazit Kapitól tím, že proměnili jídlo – či jeho nedostatek – ve zbraň. Teď se karta opět obrátila – Kapitól ovládal zásobování a dovedl všechno ještě o krok dál, když zabodával krajům do srdce nůž v podobě Hladových her. V násilnosti her se odrážela tichá agónie, kterou zažil každý obyvatel Panemu: zoufalá snaha sehnat si dost potravy, aby vydržel do příštího úsvitu.

Toto zoufalství proměnilo bezúhonné občany Kapitólu v nevtory. Lidé, kteří zahynuli hladem na ulicích, se stali součástí hrůzného potravního řetězce. Jednoho zimního večera se Coriolanus a Tigris odplížili z bytu, aby prohledali dřevěné bedny, jichž si předtím všimli v zadní uličce. Cestou minuli tři těla. V jednom poznali mladou služku, která podávala čaj na odpoledních sešlostech u Craneových. Z nebe se začal snášet těžký, mokrý sníh a Coriolanus s Tigris se domnívali, že mají ulice jen sami pro sebe, ale cestou domů si všimli nabalené postavy a rychle se schovali za živý plot. Sledovali, jak jejich soused Nero Price, titán železničního průmyslu, odřezává služce nohu – pižlal ji děsivým nožem, dokud se končetina neoddělila od těla. Pak ji zabalil do sukně, kterou služce odtrhl od pasu, a utekl vedlejší ulicí k zadnímu vchodu do svého domu. On ani Tigris o tom nikdy nemluví, ale jemu se ta vzpomínka vryla do paměti. Divoký výraz na Priceově obličeji, bílý nákotník a odřený černý střevíc na konci oddělené nohy i naprostá hrůza při pomyšlení, že i jeho samotného můžou ostatní považovat za jídlo.

Coriolanus připisoval zásluhy za svoje přežití – fyzické i morální – babiččině prozíravosti na začátku války. Jeho rodiče byli po smrti a Tigris rovněž osiřela, takže obě děti žily s babičkou. Vzbouřenci se pomalu, ale jistě blížili ke Kapitólu, ačkoliv si to většina lidí ve městě ve své aroganci nepřipouštěla. Vzhledem

k nedostatku potravin i ti nejbohatší obyvatelé sháněli zásoby na černém trhu. Tak se ocitl jednoho pozdního říjnového odpoledne u zadního vchodu do kdysi módního nočního klubu. V jedné ruce držel rukojeť červeného vozíku a druhou se držel babičky. Ve vzduchu visel nepříjemný chlad jako hroživé varování před zimou a nad hlavami jim defilovaly pochmurné šedivé mraky. Přišli za Pluribem Bellem, stárnoucím mužem, který nosil brýle s nažloutlými sklíčky a bílou napudrovanou paruku po pás. Pluribus a jeho partner Cyrus, bývalý hudebník, dřív vlastnili noční klub a nyní se živili nelegálními obchody, které probíhaly v zadní uličce za ním. Snowovi přišli pro bednu kondenzovaného mléka – čerstvé došlo už před řadou týdnů –, ale Pluribus jim řekl, že je vyprodané. Právě dorazily bedny se sušenými limskými fazolemi, vyrovnané do výšky na klubovém jevišti se zrcadly.

„Vydrží roky,“ ujistil Pluribus jeho babičku. „Dvacet beden si dám stranou pro osobní spotřebu.“

Babička se zasmála. „To je hrozné.“

„Ne, má drahá. Hrozné by bylo, kdybych je neměl,“ odpověděl Pluribus.

Víc to nevysvětloval, ale babička se přestala smát. Podívala se na Coriolana a na vteřinu mu stiskla ruku. Ten stisk se zdál být mimoděčný, skoro jako křeč. Pak přenesla pohled na bedny a vypadalo to, že usilovně přemýšlí. „Kolik jich můžete postrádat?“ zeptala se. Coriolanus pak odtáhl jednu bednu domů na svém vozíku a zbylých devětadvacet dorazilo uprostřed noci, protože hromadění zásob bylo oficiálně zakázané. Cyrus s přítelem odnosili bedny po schodech nahoru a vyskládali je uprostřed přepychově zařízeného obývacího pokoje. Na vrchol hromady postavili jedinou konzervu kondenzovaného mléka jako dárek od Pluriba a popřáli jim dobrou noc. Coriolanus a Tigris pomohli babičce poschovávat fazole do šaten, skříní, a dokonce i do starých hodin.

„Kdo je všechny sní?“ ptal se tenkrát. Tou dobou se v jeho životě stále vyskytovala slanina, kuřata a občas i pečeně. Mléka se nedostávalo, ale sýrů bylo dost a mohl se spolehnout, že večeri zakončí nějaký dezert, byť by šlo jen o chleba s marmeládou.

„Nějaké sníme my. Nějaké vyměníme za jiné věci,“ odpověděla babička. „Bude to naše tajemství.“

„Fazole nemám rád,“ ušklíbl se. „Nebo si aspoň myslím, že ne.“

„Řekneme kuchaři, ať vymyslí dobrý recept,“ slíbila babička.

Jenže kuchaře povolali do války a tam zemřel na chřipku. Ukázalo se, že babička neumí ani zapnout sporák, natož vařit podle nějakého receptu. Nakonec tak připadlo na osmiletou Tigris, aby z limských fazolí vařila hustou kaši, potom polévku a nakonec vodový vývar, který je udržel při životě přes celou válku. Fazole. Kapusta. Přiděly chleba. Přežívali na nich den po dni celé roky. Samozřejmě to ovlivnilo jeho růst. Jistě by byl vyšší a měl by širší ramena, kdyby mohl víc jíst. Mozek se mu ale vyvinul správně; nebo v to aspoň doufal. Fazole, kapusta, černý chleba. Naučil se je nenávidět, ale tyhle potraviny mu umožnily přežít, a to bez hanby a bez kanibalské konzumace mrtvol na ulicích.

Nyní spolkl sliny, jež se mu sbíhaly v ústech, a sáhl pro talíř s pozlaceným lemem a se znakem Kapitolu. Ani za nejhubenějších dnů v Kapitolu nechybělo luxusní nádobí a Coriolanus doma snědl značnou část kapustových přidělů z porcelánu. Vzal si látkový ubrousek, vidličku a nůž. Když zvedl pokličku z první stříbrné mísy, obličej mu ovanula horká pára. Cibule ve smetanové omáčce. Zdrženlivě si vzal jedinou naběračku a snažil se neslinit. Vařené brambory. Dýni. Šunku. Horké dalaťky a hrudku másla. Nebo radši dvě hrudky. Měl plný talíř, ale nevypadal chamtivě. Aspoň ne na mladíka v pubertě.

Položil si talíř na stůl vedle Clemensie a došel si k vozíku pro dezert, protože vloni zákusky došly a na něj už se nedostal tapiokový

puďink. Poskořilo mu srdce, když uviděl řady klínků jablečného koláče, každý ozdobený papírovou vlaječkou se znakem Panemu. Koláč! Kdy ho měl naposledy? Právě sahal po středně velkém kousku, když tu mu někdo zvedl pod nos talířek s obrovskou porcí. „Jen si vezmi větší. Kluk ve vývinu jako ty ho zvládne.“

Děkan Highbottom měl vodnaté oči, ale skelný pohled zmizel. Naopak na něj hleděl nečekaně pronikavě.

Coriolanus si vzal talířek s úsměvem, o kterém doufal, že vypadá chlapecky a dobromyslně. „Děkuji, pane. Koláč se do mě vejde vždycky.“

„Ano. Příjemným věcem se člověk snadno přizpůsobí,“ odpověděl děkan. „To vím nejlíp ze všech.“

„O tom nepochybují, pane.“ Ale jeho poznámka vyzněla špatně. Chtěl souhlasit s tou větou o příjemných věcech, ale vyznělo to jako jedovatý komentář o děkanově charakteru.

„Že o tom nepochybuješ?“ Děkan Highbottom přimhouřil oči a stále z něj nespouštěl pohled. „Takže, jaké máš plány, Coriolane? Myslím po hrách?“

„Doufám, že půjdu na Univerzitu,“ odvětil. Taková divná otázka. Z jeho studijních výsledků by to přece mělo být jasné.

„Ano, všiml jsem si tvého jména mezi uchazeči o stipendium,“ řekl děkan. „Ale co když ho nedostaneš?“

Coriolanus se zakoktal. „No, potom... potom samozřejmě zaplatíme školné.“

„Opravdu?“ Děkan Highbottom se zasmál. „Podívej se na sebe. Recyklovaná košile, příliš malé boty a snažíš se budít dojem, že je všechno v pořádku. Naparuješ se po Kapitolu, ačkoliv pochybují, že Snowovi mají vůbec nějaké peníze. I se stipendiem to bude náročné a tys ho ještě nedostal, vid? Co se tedy potom z tebe stane? Co?“

Opatrně se rozhlédl, aby zjistil, kdo další slyšel ta hrozná slova, ale většina lidí nenuceně konverzovala.

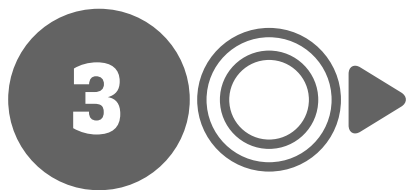
„Neboj, nikdo to neví. Tedy, skoro nikdo. Ať ti ten koláč chutná, chlapče.“ Děkan Highbottom odkráčel, aniž by si sám vzal.

Coriolanus po ničem netoužil tolik jako po tom, aby zahodil koláč a utekl, ale místo toho opatrně vrátil svou velkou porci na jídelní vozík. Ta přezdívká. Mohlo to být jediné tím, že se děkanu Highbottomovi donesla ta přezdívká a že zjistil jejího autora. Byla to od Coriolana hloupost. Děkan byl pořád příliš mocný, než aby ho někdo veřejně zesměšňoval. Ale opravdu to bylo tak hrozné? Každý učitel měl aspoň jednu přezdívkou, mnohé podstatně méně lichotivé. A Casca Dám-si-práska Highbottom se ani příliš nesnažil svůj zlovyk zastírat. Zdálo se, že schválně přitahuje posměch. Nemohl mít děkan k nenávisti vůči němu jiný důvod?

Ať šlo o cokoliv, potřeboval to napravit. Nemohl riskovat, že kvůli děkanově zášti nezíská stipendium. Po Univerzitě se hodlal věnovat nějakému lukrativnímu povolání. Co by si počal bez vzdělání? Zkusmo si představil svoji budoucnost v nějaké nedůležité pozici..., ale co by dělal? Rozděloval uhlí krajům? Čistil klece genetických monster v laboratoři mutantů? Vybíral daně od Sejana Plintha za honosné byty na Korzu, zatímco sám by bydlel v nějaké špeluňce o padesát bloků dál? Zaměstnání v Kapitolu se shánělo těžko a on by byl absolvent Akademie bez jediné vindry. Jak by žil? Na půjčkách? Zadlužit se v Kapitolu představovalo jízdenku k tomu, aby se z člověka stal na dvacet let mírotvorce sloužící bůhví kde. Pošlou ho do nějakého děsivého zapadákovy, kde jsou lidé sotva lepší než zvířata.

Den, který začínal tak slibně, se pokazil. Nejdřív hrozba, že přijde o byt, potom přidělení té nejslabší splátkyně – kterou, když si to nechal projít hlavou, musel považovat za blázna – a teď zjištění, že ho děkan Highbottom nesnáší natolik, aby ho připravil o šanci na stipendium a odsoudil ho k životu v krajích!

Každý věděl, co se stane, pokud odjedete do krajů. Odepíšou vás. Zapomenou na vás. V očích Kapitolu v podstatě zemřete.

Coriolanus stál na prázdném nástupišti a čekal na příjezd své splátkyně. Mezi palcem a ukazováčkem svíral bílou růži na dlouhém stonku. Byl to Tigridin nápad, aby jí přinesl dárek. Tigris dorazila v Den sklizně domů velice pozdě, ale čekal na ni, aby si s ní popovídal a aby jí řekl o svém potupení i svých obavách. Radila mu, ať nepropadá zoufalství. To stipendium dostane; musí ho dostat! A čeká ho zárná budoucnost na Univerzitě. Pokud šlo o byt, nejdřív potřebují zjistit konkrétní čísla. Třeba se jich daň nebude týkat, a jestli bude, tak třeba ne tak brzy. Možná se jim na ni nějak podaří našetřit. Teď ale ať na nic z toho nemyslí. Musí se věnovat Hladovým hrám a tomu, jak v nich uspět.

Na Bůhvíciině večírku ke Dni sklizně byli podle Tigris všichni z Lucy Gray Bairdové nadšení. Jeho splátkyně je „rozená hvězda“, jak prohlašovali Bůhvíciini hosté ztěžklými jazyky nad poskou. Shodoval se s Tigris v tom, že musí na tu dívku udělat dobrý dojem, aby s ním byla ochotná spolupracovat. Neměl by se k ní chovat jako k odsouzenému vězni, ale jako k hostu. Rozhodl se, že ji přivítá už na nádraží – tím bude mít náskok oproti ostatním trenérům, a navíc příležitost získat si její důvěru.

„Představ si, jak se musí bát,“ řekla mu Tigris. „Jak osaměle si musí připadat. Být to já, byla bych ti vděčná za každou maličkost, která by ve mně vyvolala pocit, že ti na mně záleží. Ne, víc než to. Že mám nějakou cenu. Něco jí vezmi, třeba jenom něco symbolického, abys jí dal najevo, že si jí vážíš.“

Vzpomněl si na babiččiny růže, v Kapitolu dosud ceněné. Madam babička o ně namáhavě pečovala na střešní zahradě, která patřila k jejich bytu, pod širým nebem i v malém solárním skleníku. Rozdávala však svoje růže jako diamanty, a tak ji musel dlouho přemlouvat, než mu jednu dala. „Musím si získat její důvěru. Jak vždycky říkáš, tvoje růže otevrou každé dveře.“ Z toho, že babička nakonec souhlasila, bylo vidět, jak velké obavy má z jejich situace.

Od sklizně uplynuly dva dny. Ve městě panovalo dusné horko, a i když bylo krátce po rozbřesku, nádraží už se začínalo opékat na slunci. Coriolanus si na širokém, prázdném nástupišti připadal nápadně, ale nemohl riskovat, že mu unikne příjezd jejího vlaku. Od Rema Dolittla, svého souseda z nižšího patra, který se připravoval na kariéru tvůrce her, zjistil jediné to, že by vlak měl dorazit ve středu. Remus nedávno dokončil Univerzitu a jeho rodina nasadila všechny dostupné páky, aby mu získali tohle místo, k němuž se vázal slušný plat a které poskytovalo odrazový můstek pro budoucnost. Coriolanus se mohl zeptat na čas příjezdu v Akademii, ale nevěděl, jestli by se ostatní nedívali na osobní uvítání splátce u vlaku skrz prsty. Neexistovala sice žádná pevně stanovená pravidla, ale odhadoval, že většina jeho spolužáků počká na oficiální seznámení se splátcí, které se pod dohledem Akademie uskuteční následujícího dne.

Minula hodina a potom druhá, ale pořád se neobjevil žádný vlak. Přes skleněné tabule střechy pražilo slunce. Po zádech mu stékal pot a ta ráno tak majestátní růže se začala odevzdaně ohýbat. Napadlo ho, jestli celý ten nápad není nedomyšlený a jestli se za takové přivítání vůbec dočká nějakého vděku. Na jinou, normální dívku by jeho gesto udělalo dojem, ale na Lucy Gray Bairdové nebylo normálního vůbec nic. Vlastně z ní šel tak trochu strach – z toho, k jakému troufalému vystoupení se vzchopila bezprostředně po

starostově výbuchu. A z toho, jak hodila jiné dívky pod šaty jedovateho hada. Samozřejmě nevěděl, jestli byl skutečně jedovatý, ale vypadalo to tak, nebo ne? Opravdu působila hrozivě. A on tu teď stál ve školní uniformě, žmoulal růži jako zamilovaný student a doufal, že... co? Že se bude Lucy líbit? Že mu bude důvěřovat? Že ho rovnou nezabije?

Nutně potřeboval, aby s ním spolupracovala. Včera Satyrie zorganizovala schůzku trenérů, kde jim sdělila podrobnosti o jejich prvním úkolu. V minulosti šli splátcí do arény hned ráno po příjezdu do Kapitolu, ale tentokrát byl začátek her vzhledem k účasti studentů Akademie odložen. Rozhodlo se, že každý trenér vyzpovídá svého splátce a dostane pět minut, aby ho v živém televizním vysílání představil Panemu. Pokud si lidé někoho oblíbí, mohli by pak Hladové hry sledovat. Jestli všechno půjde dobře, představení splátců proběhne v hlavním vysílacím čase – trenéři dokonce možná budou vyzváni, aby během her komentovali výkony svých svěřenců. Coriolanus hodlal zařídit, aby na jeho pět minut nikdo nezapomněl.

Pomalu uběhla další hodina a on už se chystal vzdát, když tu k němu z tunelu dolehlo houkání vlaku. V prvních měsících války takové zahoukání signalizovalo příjezd otce z bitevního pole. Jeho otec se domníval, že jako zbrojařský magnát by měl nastoupit do vojenské služby, která zvýší legitimitu jeho rodinného podnikání. Vzhledem ke svému strategickému uvažování, ocelovým nervům a velitelskému vzezření rychle stoupal v armádní hierarchii. Celá rodina ho chodila vítat na nádraží, aby dávala veřejně najevo svou oddanost Kapitolu. Coriolanus na něj vždycky čekal v sametovém obleku. Až do dne, kdy vlak přivezl jen zprávu, že kulka povstalců našla svůj cíl. V Kapitolu by těžko našel místo, s nímž nebyla spojená nějaká hrozná vzpomínka, ale tohle bylo obzvlášť zlé. Nemohl sice říct, že by svého odtažitého, přísného

otce vyloženě miloval, ale vždycky si připadal pod jeho ochranou. Jeho smrt v něm vyvolala strach a pocit zranitelnosti, jichž se nikdy nedokázal úplně zbavit.

Po novém zahoukání vlak vjel na nádraží a se skřípotem brzd zastavil. Byla to krátká souprava tvořená jen lokomotivou a dvěma vagóny. Pozorně se díval, jestli za okny vagónů nezahlédne svou splátkyni, ale vtom mu došlo, že vagóny žádná okna nemají. Nebyly určeny pro přepravu cestujících, ale nákladu. Dveře zajišťovaly těžké kovové řetězy se staromódními visacími zámky.

To není ten správný vlak, pomyslel si. *Můžu jít klidně domů.* Vtom se ale z jednoho vagónu zřetelně ozval lidský výkřik, takže zůstal na místě.

Očekával, že přiběhnou mírotvorci, ale dobrých dvacet minut si soupravy nikdo nevšímal a teprve pak se jich několik přilouдалo. Jeden z nich si vyměnil několik slov s neviditelným strojevodoucím a ten mu z okna hodil klíče. Mírotvorce pozvolna přešel k prvnímu vagónu a chvíli se přehraboval v klíčích, než jeden vybral, zasunul ho do zámku a otočil s ním. Zámek i řetěz odpadly a voják odsunul těžké dveře stranou. Vagón vypadal prázdný. Mírotvorce vytáhl obušek a zabušil s ním do dveřního rámu. „No tak, všichni vystupovat!“

Ve dveřích se objevil vysoký chlapec s tmavě hnědou pletí a v záplatovaném oblečení z režného plátna. Poznal v něm Clemensiina splátce z Jedenáctého kraje, vytáhlého, ale s vypracovanými svaly. Připojila se k němu dívka s podobným odstínem pleti, vychrtlou postavou a suchým kašlem. Oba byli bosí a ruce měli spoutané. Podlaha vagónu byla metr a půl nad nástupištěm, a tak se posadili na kraj vagónu a neohrabaně z něj seskočili na zem. Ke dveřím přilezla drobná, nezdravě bledá dívka v pruhovaných šatech a červeném šátku, ale zdálo se, že nedokáže vymyslet, jak by se měla dostat na nástupiště. Mírotvorce ji strhl dolů

a ona tvrdě dopadla na zem – na poslední chvíli zmírnila pád spoutanýma rukama. Mírotvorce hmátl do vagónu, vytáhl chlapce, který vypadal na deset let, ale muselo mu být přinejmenším dvanáct, a taky ho shodil na nástupiště.

Tou dobou Coriolana ovanul vzduch z nitra vagónu – zatuchlý a s pachem hnoje. Převáželi splátce v dobytčích vozech, navíc ne zrovna čistých. Napadlo ho, jestli splátci dostali najíst a pustili je na čerstvý vzduch, nebo jestli je po sklizni jednoduše zamkli do vagónu. Byl zvyklý vídat je na obrazovce a na takové osobní setkání nebyl připravený. Projela jím vlna soucitu a zároveň odporu. Skutečně pocházeli z jiného světa. Bezútěšného a zvířeckého.

Mírotvorce se přesunul k druhému vagónu a odemkl řetězy. Dveře se otevřely a za nimi se objevil Jessup, splátce z Dvanáctého kraje. Mžoural do oslnivé záře. Coriolanus sebou trhl a vyčkávavě se narovnal. Jeho splátkyně bude jistě následovat. Jessup toporně seskočil na zem a otočil se zpátky k vlaku.

Na světle se vynořila Lucy Gray Bairdová. Spoutané ruce si držela před očima, aby si zvykla na nenadálou záři. Jessup k ní zvedl ruce s tak roztaženými zápěstími, jak mu to pouta dovozovala. Lucy padla kupředu a nechala se od něj chytit za pas. Doskočila na nástupiště překvapivě ladně. Namísto díků Jessupa pohladila po rukávu, zaklonila hlavu a nastavila obličej slunečnímu světlu zalévajícímu nádraží. Prsty si prohrábla vlasy, aby si je trochu rozčesala a zbavila je kousků slámy.

Coriolanus na okamžik obrátil pozornost k mírotvorcům, kteří pořvávali výhrůžky do nitra vagónu. Když od nich odtrhl pohled, Lucy Gray se dívala přímo na něj. Mírně sebou trhl, ale pak si uvědomil, že je kromě mírotvorců na nástupišti jediný. Vojáci s klením zvedli jednoho svého kolegu do vagónu, aby vytáhl vzpurné splátce.

Teď, nebo nikdy.

Přistoupil k Lucy Gray, natáhl k ní ruku s růží a pokývl hlavou. „Vítej v Kapitolu,“ řekl. Lehce chraptěl, protože už několik hodin nepromluvil, ale doufal, že tím jeho hlas získává na dospělosti.

Dívka si ho změřila pohledem a on se chvilku bál, že od něj beze slova odejde, nebo se mu vysměje, což by bylo ještě horší. Místo toho zvedla ruku a jemně odtrhla z květiny v jeho ruce okvětní plátek.

„Když jsem byla malá, koupávali mě v podmáslí a růžových plátcích,“ řekla tónem, který navzdory nepravděpodobnosti jejího tvrzení působil naprosto uvěřitelně. Přejela palcem po hladkém bílém plátku a vložila si ho do úst. Přivřela oči, aby se soustředila jen na chuť. „Připomíná mi to večery před spaním.“

Coriolanus využil příležitosti, aby si ji prohlédl. Vypadala jinak než při sklizni. Nebyla nalíčená a bez make-upu působila mladším dojmem. Měla rozpraskané rty, rozpuštěné vlasy a její barevné šaty byly zaprášené a pomačkané. Od starostova úderu se jí na tváři vybarvila fialová modřina. Bylo tu ale ještě něco dalšího. Znovu měl pocit, že je svědkem představení, byť tentokrát soukromého.

Otevřela oči a zahleděla se na něj. „Nevypadá to, že bys tu měl být.“

„Nejspíš bych neměl,“ připustil. „Ale jsem tvůj trenér a chtěl jsem se s tebou setkat podle svých pravidel, ne podle pravidel tvůrců.“

„Á, rebel,“ řekla.

To slovo znělo z úst kapitolských občanů jako jed, ale ona ho pronesla souhlasně, jako kompliment. Nebo se mu vysmívala? Vzpomněl si, že měla v kapse hada a že ji nemůže hodnotit podle normálních měřítek.

„A co pro mě můj trenér může udělat kromě toho, že mi nosí růže?“ zeptala se.